

Dobra praktyka

Co teraz?

Opis DP

„Co teraz?” to ćwiczenie teatralne impro. Wykonuje się go w parach. Każdy uczestnik ma możliwość reżyserowania i wykonywania.

Grupa docelowa

Młodzież lub dorośli.

Liczba uczestników

Minimalna liczba uczestników: 2
Maksymalna liczba uczestników: 20
Liczba facylitatorów: 2

Środowisko

Duża otwarta przestrzeń lub większy pokój lub wiele mniejszych pokoi.

Potrzebny czas

2 - 5 godzin (w zależności od ilości uczestników)

Materiały

Cokolwiek znajduje się w przestrzeni do ćwiczeń.

Cel DP

Dzięki temu ćwiczeniu uczestnicy rozwijają umiejętności wykonawcze i reżyserskie. Poprawia to ich świadomość całości występu, pobudza też kreatywność i pomaga przezwyciężyć blokady. To świetny sposób na tworzenie treści do występów.

Krok 1.

Uczestnicy są proszeni o utworzenie par. Nie ma specjalnych kryteriów podziału na pary (takich jak na przykład rozmiar fizyczny lub doświadczenie), z wyjątkiem pójścia w pary z kimś, z kim nie są przyzwyczajeni do pracy (jeśli to możliwe).

Krok 2.

Jedna osoba z pary jest reżyserem, druga jest wykonawcą. Reżyser instruuje aktora, co ma robić. Instrukcje te mogą być bardzo konkretne i precyzyjne (na przykład: podnieś lewą rękę i pomachaj trzy razy) lub bardziej abstrakcyjne i/lub ogólne (na przykład: płyniesz łodzią). Słyszając instrukcje, aktor stara się wykonać instrukcję zgodnie z tym, jak ją zrozumiał (im bardziej abstrakcyjna i ogólna instrukcja, tym więcej miejsca ma aktor na własną interpretację). Kiedy aktor czuje, że wykonał polecenie, zatrzymuje się i pyta instruktora: „Co teraz?” Następnie reżyser wydaje następne polecenie. Trwa to przez określony czas (zalecane: 5 - 10 minut). W ten sposób zaczyna powstawać improwizowana scena teatralna. Na 1 minutę przed upływem czasu facylitator instruuje reżysera, aby powoli znalazł zakończenie sceny.

Instrukcje krok po kroku

Instrukcje krok po kroku

Krok 3.

Uczestnicy zamieniają się rolami w parach i powtarzają ćwiczenie.

Krok 4.

To samo ćwiczenie, tyle że teraz te same pary prezentują innym uczestnikom improwizowaną scenę na wybrany temat. Para decyduje, kto tym razem będzie reżyserem, a kto aktorem. Następnie parze wyznaczany jest temat (np. żądanie polityczne, takie jak równa płaca za równą pracę dla obu płci). Następnie para wykonuje krótką, improwizowaną scenę teatralną na ten temat, korzystając z opisanego ćwiczenia.

Krok 5.

Po każdej prezentacji uczestnicy z widowni krótko oceniają to, co widzieli. Ocena powinna koncentrować się nie tyle na jakości aktorstwa i/lub prezentacji, ile raczej na temacie: jak zrozumieli scenę, jaki przekaz z niej wynieśli itp. Para prezentująca powinna wysłuchać i zapamiętać informację zwrotną.

Krok 6.

Para kontynuuje pracę nad sceną z kroku 4. Wykorzystują opinie publiczności do „polerowania” sceny, uczynienia sceny bardziej wyrazistą, lepszego wyartykułowania przekazu itp. Na tym etapie oboje zostają reżyserami a także aktorzy, jeśli uważają, że poprawiłoby to scenę. Mogą również dodać więcej aktorów do występu na scenie z innych grup.

Krok 7.

Każda para ma przećwiczoną i zapamiętaną scenę na wybrany temat i jest zdolna i gotowa do jej wykonania. Kroki 6. i 7. można również rozłożyć na kilka dni.

Wskazówki dla trenera

W krokach 2 i 3 upewnij się, że uczestnicy rozumieją ćwiczenie. Dobrze, aby obaj facylitatorzy sami przedstawili przykład działania ćwiczenia, zanim uczestnicy sami zaczną. Nalegaj, aby instrukcje „dyrektora” były jasno sformułowane. Ważne jest, aby reżyserzy rozumieli i akceptowali „aktorską” interpretację ich instrukcji. Ponadto należy postępować zgodnie z procedurą. Reżyser nie może przerywać aktorowi dodatkowymi instrukcjami, zanim aktor skończy swoją akcję i zapytać „Co teraz?”. Aktorzy zawsze muszą zapytać „Co teraz?” po zakończeniu akcji, w przeciwnym razie całe ćwiczenie może stać się bardzo chaotyczne i denerwujące.

Wszelkie inne uwagi o DP

To jest zaawansowana metoda; nie należy jej stosować zbyt wcześnie w trakcie szkolenia/warsztatu. Upewnij się, że wcześniej wprowadzisz wystarczającą liczbę gier i ćwiczeń przygotowawczych, aby uczestnicy czuli się komfortowo ze sobą i z pracą w teatrze impro.

